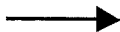
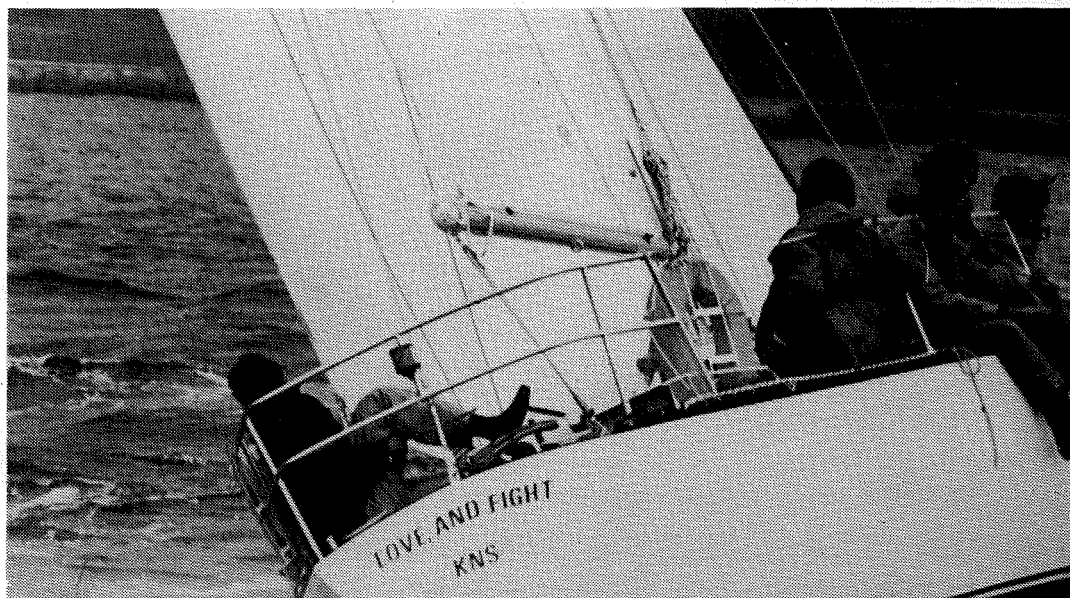

Friskt gikk det også for «Sayonara», en ny Hero 101 tilhørende Jarle Nilsen

¾ Ton klassen er blitt virkelig internasjonal her hjemme i år og det ble kjempet hardt om plassene i teten. Her banker J. E. Grevstads nye Carter 33 «Love and fight» i vei på frisk kryss i Drøbaksund.

Reportasje: H. Nissen-Lie. Fotos: Karl Otto Kristiansen og Jan Petter Ruud

lende vind er nettopp å lete opp vindflakene, slå på de gunstige kantringene, ta med seg strømmen når den renner samme vei som du selv skal – slik det var i år, og å seile utenom de verste stristrømmene når den går i mot. I fjor skrev vi litt fleipete om de mange som lå og krysset i strømkoket midt i Drøbaksundet. Da rant tidevannet nordover. Startdagen i år gikk strømmen – det lille som var – sydover. Har man Fiskerialmanakken ombord er det jo bare å slå opp på høyvannstidene for Drøbak for å se hvordan strømmen normalt skal gå. I år lønte det seg derfor bra å slå midt i sundet utover. Men vi la merke til at de fleste slo tett i berget på begge sider og ikke riktig våget seg ut i medstrømmen.

Som siste år ble det noen lange timer i lite eller ingen vind etter starten, med båter spredd over hele fjorden. Noen

satset på å følge Nesoddlandet utover og tjente mye på det en tid. Andre valgte vestfjorden og lå håpløst etter en stund, men fikk altså full score da sønnavinden kom. De mest drevne holdt nok midt fjords og greide å dra seg vestover da vinden kom.

Så ble det noen timer med riktig frisk sønnavind. Så fort kom vinden at de færreste rakk å få på oljetøyet før det var tid til å berge store reachere og genuær på fordekket. Mange måtte helt ned til kryssfokk eller genua 3 og diverse ruller rev i stor'en. 25 knops vind rapporteres fra båter med pålitelige vindmålere. Det vil altså si 12 m/sek., eller liten kuling. Men det var naturligvis i kastene. Frisk bris var hva meteorologene lovet og det fikk vi. De som var raske med å reve og dro skikkelig nytte av vinden strøk fort ut fjorden og ble begunstiget av en stø og fin syd-

øst vind hele natten igjennom. Det er sjelden man kan seile maks. båtfart i smul sjø og samtidig peke 180 grader ut fra Filtvedt! Sydøsten holdt seg selv etter soloppgang ytterst i fjordgapet og både de første som rundet Færder og de raskeste rundt Hollenderbåen og Mefjordbåen hadde spinnakeren stående helt inn mot Mossebukta. Der var det tverrstop og en smule forvirring. Først kom det et svakt heng fra øst ut fra Mosslandet som begunstiget båtene på østsiden av fjorden. Mange så sine hardt tilkjempede topp-plasseringer gå tapt akkurat da, der de lå uten styringsfart på vestsiden. Men så kom det vestavind! Et par tre meter bare, men nok til å gi en fin seilas inn til Filtvedt søndag formiddag. Den gamle regelen om å holde seg langt øst i fjorden nord for Gullholmen beviste påny sin beretigelse.

Verre var det for dem som startet sent eller som tok seg god tid ut fjorden lørdag ettermiddag. De endte i total blikkstilte utenfor Filtvedt og lå hele natten og drev i gråværet. Derfor ble det store forskjeller mellom tetbåtene og de andre i mange klasser. Mette og Kaare Terland og Kristian Hansen i IF var i mål før resten av klassen rakk å runde Mefjordbåen for eksempel. Da de første skøyten kom inn på morgenkysten ved 5-tiden var det fortsatt båter på vei ut fjorden. En del brøt natt til søndag, mange måtte gi opp søndag kveld i vindstilla. Særlig langt ble det for de minste båtene rundt Færder. De hadde en drøy tur tilbake til Filtvedt.

Den velkjente klagesangen over manglende lanterneutstyr fra tidligere år er med rette helt forstummet. Nå har alle – nes-